

[Enggaard.]

forslag, venstre lagde frem tidligere på året. Dels gælder det det antal åremål, som forslaget omfatter, dels er også enkeltmands-virksomhederne omfattet af det, og man må sige, at der i virkeligheden her er tale om en stedsevarende lovgivning, hvor venstres var tidsbegrænset.

Når venstre ikke havde disse ting yderligere med i sit forslag, var det, fordi man ville søge en løsning, som var mindre kompliceret, og som derfor relativt hurtigt havde kunnet gennemføres, og det er min frygt i forbindelse med det radikale forslag, at der her er yderligere komplikationer også af administrativ art i forhold til det forslag, som venstre lagde frem.

Vi er selvsagt parat til at se på disse ting under det kommende udvalgsarbejde, men tager anledning til at understrege, at problemet i sig selv efter vores mening er så væsentligt, at vi skal tage os i agt for at gemme os hen i månedlange udvalgsdrøftelser om vanskeligheder af den ene eller den anden eller den tredje art, vi skal søge at få fremmet en nødvendig løsning af det problem, som begge forslag drejer sig om. Jeg tror, vi her må kunne prøve at nå frem til en enighed imellem det flertal, der, i hvert fald da vi senest havde denne tanke til behandling her, syntes at være i salen. Så må partierne prøve at bøje sig mod hinanden, og jeg tilsiger forhandlingsvilje til, at vi kan nå et positivt resultat i forhold til selve sagen.

Glistrup (FP):

Traditionelt er vort indkomstskattestystem opbygget på den måde, at man lader nogle jerntæpper sænke sig hver nytårsaften, og så opgør man simpelt hen, hvad der er sket mellem disse to jerntæpper, for hvert år for sig. Det frembyder vel ikke nogen særlige praktiske betænkeligheder, når man tænker på en lønmodtager i en fast stilling med en ukompliceret økonomi, men det tør nok siges, at det er ganske og aldeles naturstridigt, når der er tale om virksomheder, som jo i allerhøjeste grad ikke har disse jernskodder faldende ned nytårsaften, men hvor man har sammenhæng mellem mange års dispositioner.

Det traditionelle synspunkt fører til, at i de år, hvor det er gået godt for en virksom-

hed, ja, da har virksomheden en kompagnon, en storebror-kompagnon, der måske tager 63 pct. eller en anden broderpartsprocent ud af overskuddet, men i de år, hvor det er gået skidt, så er, hvis man følger det traditionelle synspunkt, denne kompagnon der overhovedet ikke, så deltager han med nul procent i underskuddet.

Det er selvfølgelig aldeles urimeligt, at man skal have en sådan fordeling, når man vitterlig i dispositionerne har et sammenhængende forløb, som meget vel kan strække sig over en meget lang årrække. Derfor var det godt, da vi her for snart en snes år siden fik reglerne om, at man kunne fremføre underskuddet i 2 år, men skatteministeren har bestemt uret i, at det skulle være tilstrækkeligt. Som tingene går i det moderne liv eller bare på den måde, hvor underskud konstateres ved skattesager, der måske har varet 6, 7, 8, 12 år, og så får man at vide, at nu har man haft negative indkomster i de og de år, men så er der flyttet noget positiv indkomst over til det andet år, så kan man simpelt hen ikke blive stående ved denne 2 års overførselsregel. Derfor er det radikale initiativ, hvor man faktisk kommer til, det bliver vist en 8-årig periode alt i alt, hvor man kan få negative indkomster ført hen over, et godt initiativ, og det er simpelt hen et skattereftærdigt initiativ, derfor bør dette initiativ støttes.

Men det bør selvfølgelig særlig støttes, når vi har konjunkturer som de øjeblikkelige, hvor der er mange, der får negative indkomster. Det er i og for sig så typisk, når man ser på den fisker, der har haft en god indtægt i året 1973, måske også i året 1974, men som nu i 1975 har negative indkomster. Da er det aldeles rigtigt og korrekt, hvis vi skal lave en indkomstbeskatning efter evne, at han, som de radikale foreslår, kan få skat tilbagebetalt, som han har betalt for meget i 1973-74, at han kan føre sin negative indkomst her i 1975 tilbage, og sådan vil der med de meget svingende konjunkturer, vi har haft nu, være meget stærke tilbøjeligheder til, at den slags ting skal gennemføres.

Hr. Kampmann stillede spørgsmålet, hvor meget det ville koste, og det må man jo nok spørge om. Det afhænger af, hvor længe vi har den socialdemokratiske regering, for jo længere vi har den, jo mere vil det koste, for jo flere vil få negativ ind-